

Arrest

nr. 335 500 van 5 november 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 juni 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 19 september 2024 en verzoeken beiden de volgende dag om internationale bescherming. Op 28 mei 2025 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoekster als verzoeker, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die dezelfde dag aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 12/07/1995 geboren in Kvareli en hebt u de Georgische nationaliteit. U hebt sinds 2021 een liefdesrelatie met G. M. (xx.xxx.xxx) met wie u reeds 1 dochter hebt en op het moment van het gehoor op het Commissariaat in blijde verwachting was van uw tweede kind. U studeerde in 2016-2017 af aan de universiteit waar u een diploma Business Administration behaalde. Na die studies werd u door uw familielid G. B. voorgedragen om een éénjarige opleiding als scherpshutter te volgen aan de geheime militaire basis van Chabnabada vlakbij Rustavi. G. B. was toen zelfs reeds meer dan 20 jaar werkzaam bij de nationale veiligheidsdiensten. De Chabnabada basis stond bekend als gesloten basis waar het counter surveillance personeel werd opgeleid en waar niet eender wie zich kon inschrijven.

Na het afronden van die militaire opleiding kreeg u zowel het voorstel van G. om in een gebouw van de nationale veiligheidsdiensten te gaan werken, als het voorstel van A. K. om als bewakingsagent voor de Georgische Droom te gaan werken. U opteerde voor dat laatste en zou van 2017 tot 2019 voor B. I. van de Georgische Droom blijven werken. U werd onder meer belast met het plaatsen van tracking apparatuur onder wagens en mensen te achtervolgen, net als met het controleren van personen en manifestaties te helpen onderdrukken. U raakte echter ontgoocheld in uw werk toen u getuige werd van het grove geweldadigheden waaraan uw bevelhebber A. K. en zijn collega K. N. zich schuldig maakten tijdens hun jobuitoefening.

U besliste om op te stappen nadat ook uw vriend L. M. slachtoffer werd van die geweldplegingen. Nadat u uw ontslag bij A. had ingediend dook u onder in een klooster.

L. kwam u daar opzoeken en stelde voor dat u de namen van uw voormalige collega's zou vrijgeven opdat jullie juridische stappen konden ondernemen.. A. en K. werden uiteindelijk veroordeeld tot een gevangenis maar bedreigden u vanuit de gevangenis en eisten tegelijkertijd om geld. Als gevolg hiervan sloeg iemand de voorruit in van uw auto. In 2022 werd u eveneens fysiek aangevallen bij uw huis en hield u daarbij verwondingen over aan uw oog en aan uw nek. Één van de daders had u toen de groeten gedaan van A. K.

Zo'n 3-4 dagen voor uw vertrek uit Georgië lichtte G. P., een kennis die bij de lokale politie werkte, u in over een plan waarbij u in de val zou worden gelokt en geliquideerd zou worden als vergelding voor de arrestaties van K. en A. Hij raadde u bijgevolg aan om het land zsm te ontvluchten. Bijgevolg vertrok u op 21/04/2024 vanuit Georgië naar Tsjechie waar u de daaropvolgende 4-5 maanden zou verblijven. Vervolgens trok u op 19/09/2024 samen met uw gezin naar België waar jullie één dag later een verzoek tot internationale bescherming indienden bij de lokale asielinstanties.

Ter staving van jullie vluchtrelaas legden jullie de volgende bewijsstukken neer: uw militair certificaat, een politieverslag van de politie in Kvareli, 1 doktersvoorschrift, 2 medische verslagen met betrekking tot uw in 2022 opgelopen slagen en verwondingen, een doorverwijzingsbrief van Fedasil voor de oogarts een medisch attest met betrekking tot de zwangerschap van uw echtgenote

Bij Dienst Vreemdelingenzaken legden jullie de volgende bewijsstukken neer: de identiteitskaart van uw echtgenote, haar Georgisch rijbewijs, een medisch afwezigheidsattest. Het paspoort van jullie dochter E.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat liet u weten dat u onder meer hoofdtrauma's had opgelopen als gevolg van de fysieke aanval die in 2022 had plaatsgevonden in Georgië (GV P. 3). Sindsdien zou u psychotropische medicatie moeten innemen. Tijdens het gehoor kwam u gestresseerd over maar bleek dat eerder gelinkt te zijn aan de gezondheidstoestand van uw echtgenote die u op dat moment hoogzwanger was. Nadat de PO u hierover ietwat had gerustgesteld kon het gehoor moeiteloos worden verdergezet.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet langer Georgië kunt terugkeren uit vrees voor wraakacties van uw voormalige collega's bij de Georgische Droom nadat zij mede door u tot een gevangenisstraf waren veroordeeld voor hun geweldplegingen. U slaagde er echter niet om uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst kon er weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw job als bewakingsagent bij de Georgische Droom. Zo was het frappant dat u geen enkele bewijsstukken kon voorleggen die uw tewerkstelling of lidmaatschap bij de partij enigszins konden aantonen hoewel u ruim de tijd had gekregen om al uw documenten, na het gehoor, te verzamelen en door te sturen naar het Commissariaat (GV P. 11; P.18). Het feit dat u dit had nagelaten plaatste reeds bij aanvang een groot voorbehoud op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen over de periode waarin u werkzaam was toen u beweerde dat die liep van 2017 tot 2019 (GV P. 8) terwijl u bij Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat u van 2017 tot 2020 voor de partij had gewerkt (zie Vragenlijst DvZ P. 2)

U was eveneens tegenstrijdig over uw lidmaatschap bij de Georgische Droom wat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnde. Bij Dienst Vreemdelingenzaken had u immers verklaard lid te zijn geweest van de partij terwijl u op het Commissariaat beweerde dat u niet in het bezit was geweest van een partijkaart hoewel dit redelijkerwijs kon verwacht worden (GV P. 16).

Voorts konden uw verklaringen met betrekking tot de speciale opleiding die u had doorlopen vooraleer u bij de Georgische Droom begon te werken evenmin overtuigen. Vooreerst was het frappant dat louter een tijdelijk militair certificaat kon voorleggen ter staving van die gespecialiseerde opleiding. Bovendien vermeldde dat certificaat louter dat u als militair reservist stond geregistreerd wat logischerwijs onverzoenbaar was met uw beweringen dat u een gespecialiseerde opleiding had genoten waar niet zomaar eender wie aan kon deelnemen (GV P. 6).

Het feit dat u er daarbij evenmin in slaagde om aan te tonen hoe u als onervaren burger alsnog aan een dergelijke gespecialiseerde opleiding kon deelnemen plaatste louter meer vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het was immers hoogst onaannemelijk dat u louter de aanbeveling van een kennis bij de veiligheidsdiensten nodig had om aan die exclusieve opleiding te kunnen deelnemen (GV P. 7), waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit werd gehaald.

Voorts was u tegenstrijdig over de momenten waarop u werd aangevallen. Zo had u op het Commissariaat verteld dat de aanval waarbij u gewond was geraakt aan uw nek en oog in 2022 was gebeurd (GV P. 14) en werd u daarin bijgetreden door uw echtgenote (zie antwoord op vraag om inlichtingen G.). Bij Dienst Vreemdelingenzaken had u echter verklaard dat die bewuste aanval in april 2023 had plaatsgevonden (zie Vragenlijst DvZ P. 2).

Bovendien was u opnieuw tegenstrijdig over de periode waarin uw problemen met K. en A. waren gestart. Zo verklaarde u op het Commissariaat dat de problemen begonnen nadat u uw ontslag had ingediend bij A. en u naar aanleiding van de vervolgingsproblemen in een klooster ging onderduiken (GV P. 8; P.14). Bij Dienst Vreemdelingenzaken had u echter verklaard dat uw problemen pas na de periode waren begonnen waarin u ondergedoken had geleefd (Zie Vragenlijst DvZ P. 2). De flagrante tegenstrijdigheden met betrekking tot de start van uw problemen met A. en K. plaatste louter meer vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het politierapport die u ter staving had voorgelegd nav de aanval op 26/04/2022 maakte nergens melding van K. en A. – terwijl dit redelijkerwijs kon verwacht worden – en wees daarentegen ene I. F. als de door u opgegeven verdachte (zie groene map in bijlage). Het feit dat u had nagelaten om de opdrachtgevers van de aanval (GV P. 14) aan de politie kenbaar te maken kon weinig overtuigen en bracht de geloofwaardigheid van uw asielrelaas louter verder in het gedrang.

Voorts was het opmerkelijk dat u de verdachte in het politieverslag met naam en toenaam kon benoemen terwijl u bij Dienst Vreemdelingenzaken had beweerd dat uw aanvallers onbekenden waren wiens gezichten u niet kon herkennen omdat het donker was (zie Vragenlijst DvZ P. 2).

Daarenboven was het frappant en weinig aannemelijk dat u geen enkele juridische bewijsstukken kon voorleggen van het proces tegen A. en K. ondanks het feit dat u daar als kroongetuige had opgetreden en hierdoor vervolgd werd.

Wat die bewuste aanval betreft was het overigens bevreemdend dat uw echtgenote had verklaard dat er op die bewuste dag twee aanvallen waren gebeurd, één bij u thuis en één bij het huis van uw ouders (zie antwoord op vraag om inlichtingen van G.) terwijl u die aanval op uw ouders noch bij Dienst Vreemdelingenzaken noch op het Commissariaat had vermeld. Redelijkerwijs kon verwacht worden dat u die aanval op uw eigen ouders zelf zou vermelden, te meer omdat uw moeder daarbij zelf verwondingen had opgelopen (zie antwoord op vraag om inlichtingen van G.).

Voorts was het onaannemelijk dat u geen verzoek tot internationale bescherming had ingediend in Tsjechië nadat u Georgië op 21/04/2024 had verlaten, ondanks het feit dat 4,5 maanden in deze EU-staat zou verblijven. Uw reden hiervoor – dat de gezondheidszorg in België beter was (GV P. 12) – kon daarbij weinig overtuigen. Uit uw handelswijze bleek immers dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, maar het belangrijker vond om een land te zoeken dat precies aan uw verwachtingen voldeed, hetgeen niet te rijmen valt met een daadwerkelijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw land van herkomst.

Op basis van die vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een vrees zou koesteren t.o.v. een terugkeer naar Georgië en komt u niet in aanmerking om als vluchteling erkend te worden in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. U komt voorts evenmin in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De voorgelegde bewijsstukken veranderen niets aan bovenstaande appreciatie.

Zowel uw militair bewijsstuk als het politieverslag werden reeds eerder besproken. Hoewel de voorgelegde medische verslagen bevestigen dat u betrokken was geraakt bij een incident in 2022 zijn er onvoldoende elementen aanwezig die uw opgelopen verwondingen konden linken aan de door u aangehaalde problemen met K. en A. De Belgische medische attesten zijn van weinig relevantie voor dit onderzoek aangezien zij louter de zwangerschap van uw echtgenote bevestigden en het feit dat u medisch diende te worden onderzocht door een oogarts

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op 24/08/1994 geboren in Signaghi en hebt u de Georgische nationaliteit. U verliet Georgië in een poging om uzelf en uw minderjarig kind veilig te stellen van de bedreigingen, onderdrukkingen en aanvallen vanwege bepaalde personen in Georgië.

Op 26/04/2022 werd uw man brutaal aangevallen in de avond en waarbij er was getracht om hem te vermoorden. Uw man raakte daarbij gewond aan de keel. Diezelfde avond werden zijn ouders eveneens thuis aangevallen. U was op dat moment 7 maanden zwanger van uw dochter E. en bevond zich samen met uw schoonmoeder in de tuin toen er twee keer naar de woning werd geschoten met een Winchester-geweer. De eerste kogel raakte de voordeur terwijl de tweede kogel de ramen op de eerste verdieping verbrijzelde. U raakte daarbij gewond aan uw rechteronderarm en uw schoonmoeder aan haar linkerbeen. Sinds die bewuste aanval lijdt u aan ernstige slaapproblemen, angststoornissen en psychologische klachten.

Op 25/11/2022 vluchtte u samen met uw dochter naar Duitsland terwijl dat uw man ondergedoken leefde in een Georgisch klooster. Omwille van uw mentale toestand besliste u om het opvangcentrum waarin u verbleef tijdelijk te verlaten en samen met uw dochter bij een vriend in te trekken.

Op 08/01/2024 besliste u uiteindelijk om naar Georgië terug te keren in de veronderstelling dat de situatie daar intussen was verbeterd en u opnieuw herenigd zou worden met uw echtgenoot. De rust in uw gezin was echter pas van tijdelijke aard.

Op 11/04/2024 werd uw gezin namelijk thuis bezocht door een kennis die bij de politie werkte. Hij tipte jullie dat men van plan was om uw man valselijk te beschuldigen van drugs –of wapenbezit in een poging om hem voor een lange periode in de gevangenis te kunnen opsluiten.

Op 21/04/2024 verliet uw man Georgië opnieuw terwijl u samen met uw dochter bij zijn ouders achterbleef in Kvareli.

Tijdens een wandeling in het park werd u op een dag aangesproken door onbekende mannen. Ze gedroegen zich agressief en gebruikten beledigende taal tav uw man. Voorts bedreigden zij u en eisten zij dat u hen zijn verblijfplaats zou prijsgeven. Deze voorvallen zouden zich met de tijd meermaals en met hogere frequenties

herhalen. Hierdoor ontwikkelde u ernstige psychologische stressstoornissen en durfde u zich nog nauwelijks naar buiten te begeven.

OP 19/09/2024 vertrok u uiteindelijk definitief uit Georgië om asiel aan te vragen in een veilig land. De aanhoudende bedreigingen, het geweld en de onstabiele situatie in Georgië boden immers geen garanties dat uw gezin daar nog op enige veiligheid zouden kunnen rekenen. Voorts zou het gerecht in Georgië geen bescherming kunnen bieden waardoor er een klimaat van straffeloosheid was ontstaan waarin jullie belagers hun dreigementen konden uitvoeren. Op het moment van uw vertrek was u zwanger van uw tweede kind.

Bij Dvz legde u de volgende bewijsstukken neer ter staving van uw vluchtrelaas: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, een medisch afwezigheidsattest. Het paspoort van jullie dochter E.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u hoogzwanger was op het moment dat u werd opgeroepen voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat en legde hiervoor een doktersattest neer. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u op 3/04/2025 een vraag om inlichtingen opgestuurd opdat u uw verklaringen alsnog schriftelijk zou kunnen overmaken.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardig karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel gaan verzoekers in op de psychologische toestand van verzoeker. Te dezen benadrukken zij dat verzoeker met psychische problemen kampt, dat hij zeer gestresseerd is en dat hij medicatie neemt. Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat verzoekers persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) moeiteloos verliep nadat hij door de *protection officer* gerustgesteld werd, citeren verzoekers uit de notities

van verzoekers persoonlijk onderhoud en stellen zij dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker door de *protection officer* werd gerustgesteld, noch dat de stress die hij ervaarde geen invloed had op zijn verklaringen. Zij benadrukken dat verzoekers mentale toestand heeft geleid tot verschillende verklaringen die door het commissaris-generaal als tegenstrijdig worden aanzien. Zij voegen hieraan toe dat zij een Georgisch medisch attest neerlegden dat werd vertaald en gelegaliseerd door een notaris, waaruit blijkt dat verzoeker kampt met een angststoornis sinds de aanval in april 2022 en dat medicatie werd voorgeschreven. Volgens hen wordt in de bestreden beslissingen geen rekening gehouden met dit medisch attest.

In een tweede middelonderdeel hekelen verzoekers de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake verzoekers werk als bewaker voor en lidmaatschap van Georgische Droom. Vooreerst betogen verzoekers dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn job als bewakingsagent voldoende duidelijk en gedetailleerd zijn en dat hij zal proberen een bijkomend bewijs van zijn werkzaamheden op te vragen. Wat betreft zijn tegenstrijdige verklaringen inzake de periode waarin hij deze werkzaamheden voor Georgische Droom uitvoerde, betogen verzoekers dat verzoeker zich door stress van jaartal heeft vergist en benadrukken zij dat hij als bewaker werkte voor Georgische Droom van 2017 tot 2020, zoals hij verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij vervolgen dat, hoewel hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud een aanpassing heeft aangebracht aan zijn verklaringen tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie *infra*), de periode van zijn tewerkstelling wel correct werd genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verder hekelen zij dat verzoeker nooit met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd. Ook menen zij dat deze tegenstrijdigheid verzoekers geloofwaardigheid niet onderuit kan halen, gelet op het feit dat hij medicatie neemt en bijzonder gestresseerd is. Voorts opperen verzoekers dat verzoeker wel degelijk lid is van Georgische Droom en dat hij er voorlopig nog niet in geslaagd is een bevestiging van zijn lidmaatschap te ontvangen. Verzoekers vervolgen dat verzoeker psychische problemen heeft, dat hij zich voor het persoonlijk onderhoud al twee dagen niet goed voelde en dat, hoewel hij ogenschijnlijk normaal kon deelnemen aan het onderhoud, hij niet in staat was om belangrijke feiten met betrekking tot zijn relaas mee te delen. Luidens het verzoekschrift werd verzoeker bovendien aangespoord door de *protection officer* om het kort te kouden en enkel in te gaan op de incidenten die hij persoonlijk meemaakte, waardoor verschillende nuances verloren gingen. Tevens merken zij op dat het duidelijk is dat hun verzoeken op vraag van de Minister voor Asiel en Migratie behandeld zijn volgens een versnelde procedure. Wat betreft verzoekers psychologische problemen, benadrukken verzoekers nog dat hij deze heeft sinds maart 2021, dat zij tijdens de administratieve procedure een Georgisch medisch attest d.d. 28 juni 2022 neerlegden waaruit blijkt dat hij ernstige psychische problemen heeft – zijnde gevoelens van angst, hyperaltheid, slapeloosheid, bevingen en nachtmerries – en dat hij tot op heden met deze zaken worstelt. Zij voegen hieraan toe dat verzoeker op heden wacht op psychologische behandeling, ondanks dat hij dit al meermaals heeft gevraagd in het opvangcentrum waar hij verblijft. Tot slot stellen zij dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de impact van verzoekers psychische problemen op zijn capaciteit om bescherming te zoeken bij de autoriteiten.

In een derde middelonderdeel zijn verzoekers het niet eens met de overwegingen van de bestreden beslissingen met betrekking tot de speciale opleiding die verzoeker genoot. Vooreerst betogen zij dat de commissaris-generaal er verkeerdelijk vanuit gaat dat deze speciale opleiding zou vermeld moeten staan in het door hen neergelegde militair certificaat. Verder stellen zij in dit verband dat zij zullen proberen bewijs van de opleiding te verkrijgen. Ook menen verzoekers dat de verwerende partij er verkeerdelijk van uitgaat dat verzoeker als louter gewone burger in de opleiding binnengeraakte. Te dezen benadrukken verzoekers dat verzoeker verklaarde dat voordracht door iemand binnen de veiligheidsdiensten de enige manier is om toegang te krijgen tot deze opleiding en dat hij werd voorgedragen door G. B. die al twintig jaar bij de veiligheidsdiensten werkte. Zij voegen hieraan toe dat men tevens fysiek paraat moet zijn, hetgeen bij hem het geval was. Volgens hen slaagde hij ook voor de psychologische proeven. Zij besluiten dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de opleiding wel degelijk geloofwaardig zijn.

In een vierde middelonderdeel gaan verzoekers in op het moment waarop verzoeker werd aangevallen. Zij benadrukken dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aangaf dat hij zich, omwille van zijn gestresseerde toestand en de inname van psychotrope medicatie, vergiste van jaartal waarin het incident zich afspeelde. Zij benadrukken dat verzoeker aldus plausibele verklaringen aflegde over deze vergissing en dat hij consistent bleef over de datum van het incident, zijnde 26 april 2022. Zij onderstrepen verder dat verzoeker bij het commissariaat-generaal ook de precieze datum van het incident kon noemen. Tot slot stellen verzoekers dat zij tijdens de administratieve procedure twee medische attesten en een document van de politie neerlegden, dat deze vertaald en gelegaliseerd zijn door een notaris en dat deze wel degelijk begin van bewijs vormen van de twee incidenten.

In een vijfde middelonderdeel hekelen verzoekers de overwegingen van de bestreden beslissingen inzake het begin van verzoekers problemen, zijnde dat verzoeker tegenstrijdig is waar hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn problemen begonnen zijn nadat hij uit het klooster is gekomen, terwijl hij bij het commissariaat-generaal verklaarde dat hij is ondergedoken in het klooster omwille van zijn vervolgingsproblemen. Nadat zij de verklaringen die verzoeker in dit verband aflegde citeren, betogen verzoekers dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal verzoeker woorden in de mond legt. Zij benadrukken dat verzoeker bij het commissariaat-generaal verklaarde dat A. woedend werd toen hij

Georgische Droom wou verlaten, dat hij vervolgens moest onderduiken en dat zijn problemen zijn begonnen nadat hij zijn ontslag indiende. Verder opperen zij dat, wanneer hem bij de Dienst Vreemdelingen zaken gevraagd werd waarom de problemen pas in 2023 zijn begonnen, er met de bewoording “*problemen*” werd verwezen naar de aanval op hem en dat verzoeker in die zin verklaarde dat er niets gebeurde omdat hij ondergedoken leefde. Zij besluiten dat de commissaris-generaal verzoekers verklaringen en de verwijzing naar “*problemen*” in de vraagstelling bij de Dienst Vreemdelingen zaken geheel uit zijn context haalt, om vervolgens te beweren dat er sprake zou zijn van een tegenstrijdigheid. Zij herhalen in deze nogmaals dat verzoeker zich bij de Dienst Vreemdelingen zaken vergiste over het jaartal van het incident.

In een zesde middelonderdeel gaan verzoekers in op het door hen neergelegde politierapport. Vooreerst hekelen verzoekers dat verzoeker niet geconfronteerd werd met de vaststellingen van de bestreden beslissingen hieromtrent. Verder betogen zij dat het niet vreemd is dat verzoeker, die in een land leeft waar burgers niet beschermd worden (zie *infra*), het niet heeft aangedurfd om bij de initiële aangifte de opdrachtgevers A. en K. te vernoemen. Voorts benadrukken zij dat het politierapport authentiek is en gelegaliseerd door een notaris. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) menen zij dat dit document minstens een begin van bewijs vormt van het feit dat verzoeker op 26 april 2022 werd aangevallen in opdracht van A. en K. en dat de commissaris-generaal niet louter kan verwijzen naar hun verklaringen om de bewijswaarde van dit document te ontnemen.

In een zevende middelonderdeel zijn verzoekers het niet eens met het gestelde van de commissaris-generaal dat zij geen enkele juridische bewijsstukken kunnen voorleggen over het proces van A. en K. In deze wijzen zij op het bij hun verzoekschrift gevoegde stuk waaruit blijkt dat hun advocaat aan de commissaris-generaal per e-mail een schrijven overmaakte van het hof van beroep te Tbilisi gericht aan hun Georgische advocaat, waarin gesteld wordt dat K. en A. op 17 november 2020 zijn gearresteerd en uiteindelijk zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar waarvan twee jaar met uitstel voor onmenselijke en vernederende behandeling, het toebrengen van ernstig fysiek of psychisch leed, schending van de vrijheid van meningsuiting en vervolging omwille van meningsuiting. Volgens verzoekers zullen A. en K. op 15 april 2024 de gevangenis kunnen verlaten. Ook hier gaat het om authentieke stukken die vertaald zijn en gelegaliseerd zijn door een notaris. Zij besluiten dat zij wel degelijk kunnen aantonen dat K. en A. zijn veroordeeld voor hun werk voor Georgische Droom.

In een achtste middelonderdeel gaan verzoekers in op de vaststellingen in de bestreden beslissingen inzake het feit dat verzoekster melding maakte van twee aanvallen op 26 april 2022. Concreet betogen verzoekers dat er uiteraard twee incidenten waren die dag, maar dat verzoeker dit niet vermeldde omdat er hem geen concrete vragen werden gesteld over deze bewuste dag, doch enkel over onder meer de verschillende gebeurtenissen errond en de aanleiding ervan. Tevens wijzen zij andermaal op het feit dat verzoeker verklaarde dat hij zeer gestresseerd was tijdens het verhoor omwille van de moeilijke situatie van verzoekster die hoogzwanger in een opvangcentrum diende te wonen. Zij menen dat het mogelijk is dat verzoeker dit tweede incident hierdoor niet spontaan vermeldde. Zij hekelen dat zij ook met deze tegenstrijdigheid niet geconfronteerd werden. Zij besluiten dat het loutere feit dat verzoeker niet vermeldde dat zijn ouderlijk huis werd aangevallen op dezelfde dag als de aanval op hem niet volstaat om te besluiten dat zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn.

In een negende middelonderdeel hekelen verzoekers dat verzoeker verweten wordt geen verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Tsjechië. Te dezen opperen zij dat verzoeker zonder zijn gezin in Tsjechië verbleef, dat hij er in zijn eentje kon overleven en dat hij er *de facto* beschermd was omdat hij niet naar Georgië teruggestuurd werd. Zij vervolgen dat hij zijn gezin in veiligheid diende te brengen en dat hij op aanraden van andere personen naar België kwam om hier een beschermingsverzoek in te dienen. Zij besluiten dat uit het feit dat verzoeker gewacht heeft tot de komst van zijn gezin niet kan afgeleid worden dat hij het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet noodzakelijk achtte.

In een tiende middelonderdeel gaan verzoekers in op de medische attesten die zij tijdens de administratieve procedure neerlegden. Concreet wijzen zij naar de twee authentieke medische verslagen met vertaling en notariële legalisatie, zijnde een eerste medisch verslag waaruit blijkt dat verzoeker op 26 april 2022 in ernstige staat werd overgebracht naar het ziekenhuis met verwondingen aan zijn nek en oog, dat hij werd geopereerd en dat hij op 29 april 2022 werd ontslagen uit het ziekenhuis met een medicatielijst, en een tweede medisch verslag waaruit blijkt dat hij op 29 april 2022 – de dag na zijn ontslag uit het ziekenhuis – psychiatrische hulp heeft gezocht omwille van angststoornissen en depressie en dat hij hiervoor medicatie heeft gekregen. Zij hekelen dat de commissaris-generaal in essentie geen kritiek uit op deze attesten op zich, maar louter verwijst naar de verklaringen van verzoeker om aan deze attesten alle bewijswaarde te ontnemen. Zij menen, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dat dergelijke medische attesten wel degelijk begin van bewijs kunnen uitmaken voor daden van vervolging en aanleiding kunnen geven tot toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

In een laatste middelonderdeel gaan verzoekers in op het voorhanden zijn van nationale bescherming in hun hoofde. In dit verband wensen verzoekers vooreerst te benadrukken dat K. en A. de gevangenis normaal gezien verlaten hebben en dat zij bij terugkeer niet tegen hun wraak beschermd zullen worden, gelet op de huidige situatie in Georgië. Verder opperen verzoekers dat er een duidelijke autoritaire tendens merkbaar is sinds Georgische Droom aan de macht is, waarbij de principes van de rechtsstaat op de helling komen te staan en dat er in het huidige politiek klimaat geen sprake meer is van daadwerkelijke bescherming van de overheid ten aanzien van gewone burgers. In deze geven verzoekers, onder verwijzing naar algemene informatie, een overzicht van de recente politieke ontwikkelingen in Georgië, met name inzake de wet op agenten van buitenlandse invloed, de wet inzake bescherming van de familiale waarden en minderjarigen, de overwinning van de verkiezingen van eind 2024 door Georgische Droom, de opschorting van de toetredingsonderhandelingen van de Europese Unie, de massale protesten die volgden en de (hardhandige) reactie hierop door de autoriteiten. Zij vervolgen dat dit alles wordt bevestigd door de recentste COI Focus “*Georgië – Algemene situatie*” van 12 februari 2025, waaruit volgens hen blijkt dat de Georgische overheid zijn burgers die kritisch zijn ten aanzien van de regering niet beschermt en er zelfs sprake is van een actieve intimidatiecampagne en dat er in 2024 ook lagere politieke profielen geïdendeerd zijn. Zij besluiten dat er in het huidige politiek klimaat geen sprake meer kan zijn van daadwerkelijk bescherming van gewone burgers door de overheid en dat zij in geval van terugkeer niet beschermd zullen worden tegen de wraak van A. en K. en bij uitbreiding van Georgische Droom.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om hen te erkennen als vluchteling, ondergeschikt om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst ondergeschikt om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, een e-mail met een document van het hof van beroep (stuk 3) bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter

staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekers al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de

Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

Wat betreft verzoeker, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van elementen of omstandigheden die zijn deelname aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (administratief dossier, 'vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ' verzoeker). Verder merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verklaarde dat hij ten gevolge van een fysieke aanval die in 2022 in Georgië had plaatsgevonden onder meer hoofdtrauma's en zichtproblemen opliep (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 3). Ook verklaarde hij dat hij psychotropische medicatie neemt en niet goed slaapt omwille van stress (*ibid.*, p. 4). Bij het commissariaat-generaal legde hij ook twee medische attesten uit Georgië neer. Uit het eerste medisch verslag *d.d.* 29 april 2022 blijkt dat verzoeker op 26 april 2022 in ernstige staat werd overgebracht naar het ziekenhuis met verwondingen aan zijn nek en oog, dat hij werd geopereerd en dat hij op 29 april 2022 werd ontslagen uit het ziekenhuis. Er werd hem een lijst aan medicatie voorgeschreven en aangeraden een psycholoog te consulteren. Het tweede medisch verslag dateert van diezelfde dag en gaat uit van een psychologisch centrum. Uit dit verslag blijkt dat verzoeker op de dag van zijn ontslag uit het ziekenhuis contact opnam met deze instelling op aanraden van de dokters in het ziekenhuis. Uit dit attest blijkt dat verzoeker verklaarde psychologische stress en angstaanvallen te hebben en dat vastgesteld werd dat hij onder meer slaapproblemen heeft en gemiddeld uitgesproken symptomen van depressie vertoont. Ook hier werd hem medicatie voorgeschreven.

De Raad oordeelt dat in deze twee attesten geenszins staat opgetekend dat verzoeker niet in staat zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovendien, wat betreft zijn psychologische problemen, merkt de Raad op dat er geen melding wordt gemaakt hoe men, naast de verklaringen van verzoeker zelf, tot de gedane diagnoses gekomen is. Daarnaast stelt de Raad vast dat deze documenten inzake de medische en psychologische toestand van verzoeker dateren van april 2022. Er liggen geen recentere attesten voor waarin de actuele gezondheidstoestand van verzoeker en een eventuele weerslag daarvan op de mogelijkheid om deel te nemen aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming beschreven wordt. Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat verzoeker geen medische behandeling krijgt in België ondanks dat hij dit meermaals vroeg in het asielcentrum, merkt de Raad op dat zij deze bewering geenszins hard maken. In dit verband stipt de Raad nog aan dat verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond, enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit op normale wijze is geschied en dat hieruit geen problemen omwille van eventuele medische of psychologische problemen kunnen worden afgeleid. Beide partijen merken terecht op dat verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud verschillende keren stelde dat hij stress had. Hij gaf hier echter telkens zelf aan dat dit was omwille van de gezondheidstoestand van verzoekster, zijn op dat moment hoogzwangere vrouw, eerder dan omwille van zijn eigen psychologische toestand (*ibid.*, p. 3-4, 6). Ondanks deze stress is het persoonlijk onderhoud op normale wijze kunnen verlopen. Wat betreft zijn bewering dat hij bepaalde medicatie neemt, merkt de Raad op dat uit het tweede medisch verslag *d.d.* 29 april 2022 blijkt dat verzoeker in Georgië medicatie werd voorgeschreven en dat deze enkel op voorschrift kan worden bekomen. Voor het overige legt verzoeker geen documenten neer waaruit blijkt dat hem op heden nog steeds medicatie wordt voorgeschreven. Meer zelfs, verzoeker verklaart dat hem in België geen medicatie is voorgeschreven (*ibid.*, p. 4). Het valt moeilijk in te zien dat verzoeker op heden nog steeds medicatie neemt die hem in Georgië werd voorgeschreven. Hoe dan ook toont verzoeker niet op basis van objectieve informatie aan dat

de medicatie die hij zou nemen impact heeft op zijn vermogen om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Wat betreft verzoekster, wordt in de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing op goede gronden het volgende overwogen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u hoogzwanger was op het moment dat u werd opgeroepen voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat en legde hiervoor een doktersattest neer. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u op 3/04/2025 een vraag om inlichtingen opgestuurd opdat u uw verklaringen alsnog schriftelijk zou kunnen overmaken.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd door de voormalige collega's van verzoeker bij Georgische Droom. Nadat hij ontslag nam omwille van de opdrachten die hij kreeg, zorgde verzoeker er immers mee voor dat zijn collega's K. en A. tot een gevangenisstraf veroordeeld werden voor hun geweldplegingen.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk gemaakt, omdat hun gezamenlijk voorgehouden relaas – omwille van verschillende redenen – niet geloofwaardig is. Vooreerst (i) kan weinig geloof gehecht worden aan verzoekers job als bewakingsagent bij Georgische Droom. Ten eerste (a) kunnen verzoekers geen enkel bewijsstuk voorleggen die verzoekers tewerkstelling of lidmaatschap bij de partij enigszins konden staven. Ten tweede (b) legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin hij hiervoor werkzaam was. Ten slotte (c) was hij ook tegenstrijdig over zijn lidmaatschap bij de partij. Voorts (ii) kunnen verzoekers verklaringen over de speciale opleiding die hij zou hebben genoten niet overtuigen. Enerzijds (a) is het frappant dat verzoeker enkel het door hem neergelegde tijdelijk militair certificaat kon voorleggen ter staving van de gespecialiseerde opleiding die hij gevolgd zou hebben. Anderzijds (b) slaagde verzoeker er niet in om aan te tonen hoe hij als onervaren burger alsnog een gespecialiseerde opleiding kon volgen als degene die hij zou gevolgd hebben. Verder (iii) slagen verzoekers er niet in de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. Zo (a) is verzoeker tegenstrijdig over het moment waarop hij werd aangevallen. Tevens (b) was hij tegenstrijdig over de periode waarin zijn problemen met K. en A. waren gestart. Verder (c), wat betreft het neergelegde politierapport, merkt de commissaris-generaal op dat dit rapport nergens melding maakt van de namen van K. en A., doch wel van ene I. F. als de door verzoeker aangewezen verdachte en dat het opmerkelijk is dat verzoeker de verdachte volgens het politieverslag met naam en toenaam kon benoemen, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn aanvallers onbekenden waren wiens gezicht hij niet kon zien. Daarbij komt nog dat (d) verzoekers geen enkel juridisch bewijsstuk konden voorleggen over het proces tegen K. en A. Tot slot (e) is het opmerkelijk dat verzoekster in haar verklaringen melding maakte van een tweede aanval op het huis van verzoekers ouders op de dag van de aanval op verzoeker zelf. Bovendien (iv) merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende toen hij enkele maanden in Tsjechië verbleef na zijn vertrek uit Georgië, wat moeilijk te rijmen valt met het hebben van een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming. Tot slot (v) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het uitdrukkelijk volharden in hun relaas en vervolgingsvrees, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de

commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.7.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.7.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat, omwille van verschillende redenen, geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekers gezamenlijk voorgehouden relaas.

2.3.7.3.1. Vooreerst kan geen geloof gehecht worden aan het feit dat verzoeker een speciale militaire opleiding zou hebben genoten vooraleer hij voor Georgische Droom begon te werken.

Eenzijds slaagde verzoeker er geenszins in om aannemelijk te maken waarom hij specifiek aan een dergelijke gespecialiseerde opleiding kon deelnemen, hetgeen meer vraagtekens plaatst bij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen een gespecialiseerde militaire opleiding te hebben gevolgd. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt dat hij tot deze speciale militaire opleiding werd toegelaten omdat hij werd voorgedragen door iemand die reeds twintig jaar bij de Georgische veiligheidsdiensten werkte (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7). In het verzoekschrift voegen verzoekers hieraan toe dat men tot de opleiding kan toegelaten worden door een voordracht door een persoon binnen de veiligheidsdiensten en voor zover de betrokkene fysiek paraat is en slaagt voor de psychologische testen, hetgeen het geval was voor verzoeker. De Raad oordeelt dat het weinig aannemelijk is dat men aan een dergelijke opleiding kan beginnen indien men louter aan deze voorwaarden voldoet. Dit betekent immers dat men zonder enige militaire voorgeschiedenis een dergelijke gespecialiseerde eenjarige militaire opleiding tot scherpschutter aan een gesloten, geheime basis kan volgen. Er kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat men een dergelijke opleiding zou laten volgen door mensen met een militaire voorgeschiedenis. Aldus is het niet aannemelijk dat verzoeker, die geen militaire achtergrond had (*ibid.*, p. 6), louter door voordracht van een kennis/familielid bij de veiligheidsdiensten en het feit dat hij fysiek paraat was en slaagde voor de psychologische testen, aan deze speciale militaire opleiding kon deelnemen.

Anderzijds is het evenmin aannemelijk dat verzoeker geen documenten kan voorleggen ter staving van het feit dat hij een dergelijke opleiding doorliep, terwijl hij hier wel naar gevraagd werd, hij deze wel zou hebben (*ibid.*, p. 11) en hij voldoende tijd kreeg na het persoonlijk onderhoud om bijkomende documenten over te maken (*ibid.*, p. 18). Hij legde tijdens de administratieve procedure in dit verband slechts een tijdelijk militair certificaat voor, maar hierin wordt louter vermeld dat hij als militair reservist stond geregistreerd, wat moeilijk te verzoenen lijkt met zijn beweringen dat hij een gespecialiseerde opleiding had genoten waar niet zomaar eender wie aan kon deelnemen (*ibid.*, p. 6). Dat er in dit certificaat geen verwijzing is opgenomen naar deze opleiding, draagt verder bij aan de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde gevolgde gespecialiseerde militaire opleiding. In het verzoekschrift opperen verzoekers dat het verkeerd is ervan uit te gaan dat zijn opleiding op dit certificaat staat. Te dezen oordeelt de Raad dat, zelfs indien een dergelijke opleiding niet op dit certificaat vermeld zou staan – een blote bewering die verzoeker geenszins hard weet te maken – het punt blijft dat verzoekers geen bewijs kunnen voorleggen ter staving van verzoekers beweerde militaire opleiding. Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat zij zullen proberen bijkomende stukken te verkrijgen om dit te bewijzen, stelt de Raad vast dat er op heden geen dergelijke documenten voorliggen.

2.3.7.3.2. Verder kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers' verklaringen met betrekking tot verzoekers job als bewakingsagent bij Georgische Droom.

Zo zijn verzoekers opeenvolgende verklaringen tegenstrijdig voor wat betreft de periode waarin hij deze werkzaamheden uitvoerde. Concreet beweerde hij bij het commissariaat-generaal dat deze werkzaamheden plaatsvonden van 2017 tot 2019 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij van 2017 tot 2020 voor de partij had gewerkt (administratief dossier, 'vragenlijst CGVS', vraag 3.3.). Verzoeker was eveneens tegenstrijdig over zijn lidmaatschap van Georgische Droom. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hij immers lid te zijn geweest van de partij (administratief dossier, 'vragenlijst CGVS', vraag 3.3.), terwijl hij bij het commissariaat-generaal verklaarde dat hij niet in het bezit was geweest van een partijkaart (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16), hetgeen wel verwacht kan worden indien hij lid was van de partij en dus impliceert dat hij dit niet was. Deze tegenstrijdigheden doen reeds ernstig afbreuk aan verzoekers verklaringen inzake zijn beweerde werkzaamheden bij Georgische Droom.

Wat betreft deze tweede tegenstrijdigheid, betogen verzoekers in het verzoekschrift dat verzoeker wel degelijk lid is van de partij Georgische Droom en dat hij er nog niet in geslaagd is om bevestiging van zijn lidmaatschap te bekomen. Dit stemt niet overeen met zijn verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij nooit een partijlidkaart heeft gehad voor de partij ("Was u in het bezit van een

partijlidkaart in de periode dat u voor de Georgische Droom werkte? Nee die heb ik niet. Ik heb geen enkel document die mijn lidmaatschap bewijst bij de Georgische Droom. [...]; ibid., p. 16), hetgeen impliceert dat hij geen lid van de partij is, hetgeen op zich dan weer effectief in strijd is met zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken hieromtrent.

In het verzoekschrift benadrukken verzoekers verder hoofzakelijk dat verzoeker zich op deze punten vergiste, daar hij zeer gestresseerd was, psychologische problemen heeft en onder invloed van medicatie was. Wat dit laatste betreft, kan dienstig verwezen worden naar het gestelde hieromtrent onder punt 2.3.6. van het onderhavig arrest. Verder herhaalt de Raad dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf aangaf dat hij stress had omwille van de gezondheidstoestand van verzoekster, zijn op dat moment hoogzwangere vrouw, eerder dan omwille van zijn eigen psychologische toestand. Wat betreft het feit dat verzoeker om deze reden stress had, wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt en dit zeker wanneer de hoogzwangere partner van de verzoeker om internationale bescherming gezondheidsproblemen heeft, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien liggen er geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker omwille van deze stress niet in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Ook inzake verzoekers (overige) eigen psychologische problemen kan dienstig verwezen worden naar het gestelde onder punt 2.3.6. van het onderhavig arrest.

Verder betogen verzoekers in het verzoekschrift dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud een aanpassing aanbracht aan zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hier geen rekening mee werd gehouden. De Raad stelt vast dat deze aanpassing geenszins betrekking heeft op voormelde tegenstrijdigheid (*ibid.*, p. 4). Bovendien zal uit de bespreking van de verklaringen, waarop deze aanpassing betrekking heeft, blijken dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker zich op dat punt (al dan niet omwille van stress of medicatie) vergiste (zie *infra*). Hoe dan ook blijft het feit overeind dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud geen melding maakte van een vergissing inzake voormelde verklaringen, waardoor het betoog in het verzoekschrift een *post factum* toevoeging betreft.

Ook het gestelde in het verzoekschrift dat zijn verklaringen over zijn werkzaamheden als bewakingsagent voldoende gedetailleerd zijn doet geen afbreuk aan de voormelde pertinent vastgestelde tegenstrijdigheden. Te dezen onderlijnt de Raad dat elementen in het voordeel van de verzoeker om internationale bescherming niet noodzakelijk in de beslissing dienen te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032) en dat de commissaris-generaal niet het tegendeel moet bewijzen van hetgeen door verzoeker wordt opgeworpen, zou hij dat al kunnen.

Voorts kunnen verzoekers ook niet gevolgd worden in hun betoog dat deze tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het feit dat verzoeker door de *protection officer* gevraagd werd kort te zijn. Te dezen merkt de Raad op dat verzoeker meermaals de mogelijkheid kreeg om zijn relaas op vrije wijze uiteen te zetten of elementen toe te voegen (*ibid.*, p. 14, 18). Er werd hem éénmaal gevraagd om kort te zijn bij het beantwoorden van een vraag, maar dit verhinderde hem niet toch een relatief uitgebreid antwoord te geven (*ibid.*, p. 17). Bovendien legde verzoeker voormelde verklaringen niet af als antwoord op deze vraag. Hoe dan ook ziet de Raad niet in hoe de vraag om kort te zijn geleid zou kunnen hebben tot voormelde tegenstrijdigheden die te maken hebben met een jaartal of het al dan niet hebben van een partijlidkaart, waarover hem concrete, expliciete en gesloten vragen werden gesteld. In dit verband kan worden toegevoegd dat het verzoeker is die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad oordeelt tot slot dat, indien verzoeker meende dat hij over een of ander onderwerp nog (bijkomende) inlichtingen heeft, hij dit kon vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud, bijkomende schriftelijke verklaringen kon afleggen of dit kon aanhalen in zijn verzoekschrift. Van deze laatste mogelijkheid heeft hij – gelet op het voorgaande – tevergeefs gebruikgemaakt. In zoverre verzoekers in het verzoekschrift in dit verband zouden wijzen op het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd kort te zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, toen hij bevraagd werd over zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wel aanhaalde dat hem gevraagd werd kort te zijn, maar ook dat hij alles kon vertellen, met uitzondering van één concrete vergissing die hij zelf niet wijt aan de hem gestelde vraag kort te zijn (zie *supra* en *infra*) (*ibid.*, p. 4). Verder wenst de Raad te onderstrepen dat hoewel verzoeker gevraagd werd om kort te zijn, hem ook gevraagd werd om alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst uiteen te zetten. Tevens benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de

bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure om internationale bescherming. Dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere finaliteit heeft en dat aldaar gevraagd wordt om het relaas kort samen te vatten, vormt in het geheel geen verklaring voor de voormelde tegenstrijdigheden. Deze hebben immers betrekking op kernelementen inzake zijn werkzaamheden, die de aanleiding vormden voor de door verzoekers gezamenlijk voorgehouden problemen. Verwacht kon worden dat verzoeker spontaan en op coherente wijze melding zou gemaakt hebben van de periode van zijn werkzaamheden voor Georgische Droom en zijn lidmaatschap van de partij.

Waar verzoekers in het verzoekschrift tot slot hekelen dat verzoeker niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheden, merkt de Raad op dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) als volgt luidt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven”*. Dit artikel werd ingevoegd door artikel 11 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt onder andere uitdrukkelijk gesteld dat alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken, dat het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is en de ambtenaar daarom niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. Verder wordt gesteld dat de ambtenaar de asielzoeker eveneens in de gelegenheid dient te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt daarbij slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Verder belet dit artikel de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd (Verslag aan de Koning, BS 11 juli 2018, p. 55418-55419), zoals *in casu*. Voorts wijst de Raad erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te ‘sturen’, alsook dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissingen kennis genomen van de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook – tevergeefs (zie *supra*) – heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van voormeld artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

Daarbij komt nog dat verzoeker geen enkel bewijsstuk kon voorleggen die zijn tewerkstelling of lidmaatschap bij Georgische Droom enigszins konden aantonen en dit hoewel hij reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verschillende documenten te kunnen voorleggen en hij ruim de tijd had gekregen om al zijn documenten na het persoonlijk onderhoud te verzamelen en door te sturen naar de commissaris-generaal (*ibid.*, p. 11, 17, 18). Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn beweerde werkzaamheden als bewakingsagent bij Georgische Droom. Waar verzoekers in het verzoekschrift stellen dat zij zullen trachten bijkomend bewijsmateriaal te verzamelen, stelt de Raad vast dat er op heden geen dergelijk bewijsmateriaal voorligt. Dat verzoekers verklaringen in dit verband gedetailleerd zijn, neemt niet weg dat deze op cruciale punten tegenstrijdig zijn en kan hoe dan ook geen afbreuk doen aan dit opvallend gebrek aan documenten.

2.3.7.3.3. Ook wat betreft de problemen in het algemeen en bepaalde concrete vervolgingsfeiten die zij zouden hebben meegemaakt, zijn verzoekers verklaringen niet geloofwaardig.

Ten eerste legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin zijn problemen met K. en A. begonnen. Zo verklaarde hij bij het commissariaat-generaal dat de problemen begonnen nadat hij zijn ontslag had ingediend bij A. en dat hij naar aanleiding van de problemen in een klooster ging onderduiken (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 8, 14). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoeker gevraagd waarom zijn problemen pas begonnen in 2023 terwijl hij reeds in 2020 zijn ontslag indiende, waarop hij antwoordde dat hij in de periode tussen 2020 en 2023 ondergedoken leefde. Aldus blijkt volgens deze versie van zijn verklaringen dat zijn problemen pas na de periode waarin hij ondergedoken had geleefd waren begonnen (administratief dossier, ‘vragenlijst CGVS’ verzoeker, vraag 3.5.). Het betoog van verzoekers in het verzoekschrift dat verzoeker, omwille van de vraagstelling die gehanteerd werd bij de

Dienst Vreemdelingenzaken, hier refereerde naar de concrete aanval waarvan hij het slachtoffer werd, vindt geen weerslag in het administratief dossier. Te dezen herhaalt de Raad dat verzoeker voormelde verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde als antwoord op de vraag waarom zijn problemen pas begonnen in 2023, terwijl hij reeds in 2020 ontslag nam. In weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, hadden de vragen die gesteld werden, noch de verklaringen die verzoeker aflegde betrekking op de specifieke aanval waarvan hij het slachtoffer werd. Aldus kan niet aangenomen worden dat de bij de Dienst Vreemdelingenzaken gestelde vraag dient begrepen te worden als zou deze betrekking hebben op de specifieke aanval, eerder dan op het begin van zijn problemen in het algemeen.

Ten tweede leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af over het moment van de aanval op verzoeker. Zo verklaarde verzoeker bij het commissariaat-generaal dat de aanval waarbij hij gewond was geraakt aan zijn nek en oog in 2022 was gebeurd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14) en werd hij daarin bijgetreden door verzoekster (administratief dossier, antwoord vraag om inlichtingen verzoekster). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken had hij echter verklaard dat die bewuste aanval in april 2023 had plaatsgevonden (administratief dossier, 'vragenlijst CGVS' verzoeker, vraag 3.5.). Te dezen benadrukken verzoekers in het verzoekschrift dat verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, wanneer hij bevroegd werd naar het verloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, aangaf dat hij zich vergist had over het jaartal waarin hij werd aangevallen en dat dit in 2022 was in plaats van 2023 (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4). Zij onderstrepen dat hij heel gestresseerd was en dat hij toen onder invloed van medicatie was. Ook hernemen zij verzoekers verklaring dat hij niet meer weet of zijn verklaringen hem aldaar werden voorgelezen, gelet op de stress die hij toen ervaarde en het feit dat hij onder invloed van medicatie was. Te dezen herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij ten tijde van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalde medicijnen nam, laat staan dat hij medicijnen nam die impact hebben op zijn vermogen om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Dat hij stress had omwille van de gezondheidstoestand van verzoekster ontslaat hem, zo weze herhaald, niet van zijn verplichting zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, zeker voor wat betreft kernelementen zoals het jaartal waarin een aanval op zijn persoon zou hebben plaatsgevonden. Aldus kan niet aangenomen worden dat verzoeker zich, omwille van stress voor de gezondheidstoestand van verzoekster of het nemen van medicatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken vergist zou hebben van jaartal van de aanval. Bovendien treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde hem aldaar in het Georgisch werden voorgelezen, waarna hij de vragenlijst uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord. Gelet op het voormelde, kan niet worden aangenomen dat verzoeker zich dit niet meer zou kunnen herinneren door stress of het nemen van medicatie. Hoe dan ook blijkt uit de neerslag van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat dit wel gebeurd is. Gelet op het voorgaande, kunnen verzoekers geenszins gevolgd worden in hun gestelde dat verzoeker consistent was over het moment van de aanval. Dat verzoeker bij het commissariaat-generaal de exacte datum van de aanval kon vermelden, doet geen afbreuk aan deze pertinent vastgestelde tegenstrijdigheid.

Ten derde merkt de Raad op dat verzoeker niet consistent is in zijn verklaringen over wat er gebeurde nadat hij werd aangevallen. Waar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitgebreid verklaarde dat hij na de aanval door de politie werd meegenomen om de zaak te onderzoeken (administratief dossier, 'vragenlijst CGVS' verzoeker, vraag 3.5.), verklaarde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat hij na de aanval werd meegenomen door de ambulance en meerdere dagen in het ziekenhuis moest doorbrengen, alsook dat hij een tiental dagen na de aanval pas voor het eerst in contact stond met de politie toen hij klacht ging indienen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10, 17).

Ten slotte oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen dat verzoekers onderling tegenstrijdig zijn, waar verzoeker zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het commissariaat-generaal enkel sprak van een aanval waarvan hij het slachtoffer werd, terwijl verzoekster melding maakte van twee aanvallen die bewuste dag in haar schriftelijke inlichtingen, zijnde een aanval op verzoeker en een aanval op het huis van zijn ouders waarbij zij en haar schoonmoeder gewond geraakten. Te dezen merkt de Raad op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk melding lijkt te maken van twee aanvallen die bewuste dag: een aanval op zijn persoon en een beschieting van zijn huis later die dag (nadat hij naar het politiekantoor werd meegenomen; zie *supra*). Hetzelfde geldt voor wat betreft zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. Ook daar lijkt hij melding te hebben gemaakt van de aanval op zijn persoon enerzijds en van een beschieting van zijn huis later die dag toen hij reeds in het ziekenhuis lag, waarbij zijn vrouw gewond geraakte, anderzijds (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14, 17). Te dezen is het belangrijk te benadrukken dat uit de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde blijkt dat hij in Georgië woonachtig was op het adres waar hij sinds zijn geboorte heeft gewoond (administratief dossier, 'verklaring DVZ' verzoeker, vraag 10 en 'verklaring DVZ' verzoekster, vraag 10). Het is dus niet onwaarschijnlijk dat het huis van verzoekers hetzelfde huis betreft als het huis van verzoekers ouders. Eerder tijdens zijn persoonlijk onderhoud, bij de bespreking van de documenten, lijkt hij dan weer te insinueren dat er sprake is van één aanval, door te stellen dat hij aanwezig

was toen zijn vrouw gewond geraakte bij de aanval (*ibid.*, p. 10). De Raad besluit dat niet alleen het feit dat verzoeker geenszins coherent is over het feit of er al dan niet een tweede aanval plaatsvond die bewuste dag niet te rijmen valt met verzoeksters verklaring waaruit ontegensprekelijk blijkt dat er twee aanvallen waren die dag, maar ook zijn verklaringen die lijken betrekking te hebben op deze tweede aanval, minstens voor wat betreft het feit dat zijn moeder daarbij al dan niet gewond zou geraakt zijn. In het verzoekschrift betogen verzoekers in dit verband dat verzoeker onvoldoende bevraagd werd over de aanval(len). Te dezen benadrukt de Raad dat verzoeker tweemaal de mogelijkheid werd geboden om zijn relaas op open wijze uiteen te zetten en dat hem ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of hij nog iets wou toevoegen. Hoewel hij gretig gebruik maakte van deze mogelijkheid, liet hij na op duidelijke wijze verklaringen af te leggen over de tweede aanval. De Raad voegt toe dat het verzoeker is die de door hem aangevoerde vrees voor vervolging of ernstige schade dient aannemelijk te maken en het objectieve en ernstige karakter ervan moet aantonen en dat het niet de taak is van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De Raad oordeelt tot slot dat, indien verzoeker meende dat hij over een of ander onderwerp nog (bijkomende) inlichtingen heeft, hij dit kon vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud of bijkomende schriftelijke verklaringen kon afleggen. Waar verzoekers in dit verband stellen dat verzoeker gestresseerd was door de gezondheidstoestand van verzoekster en hij niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, wijst de Raad dienstig naar hetgeen hierover hogervermeld reeds werd geoordeeld. Wat betreft het argument inzake het gebrek aan confrontatie met deze tegenstrijdigheid in het bijzonder, merkt de Raad nog op dat deze tegenstrijdigheid betrekking heeft op de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud d.d. 28 november 2024 en de schriftelijke verklaringen van verzoekster die de commissaris-generaal ontving op 2 mei 2025, waardoor confrontatie tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoeker dan ook niet mogelijk was.

De Raad merkt in dit verband nog op dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissingen te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat geen geloof gehecht kan worden aan het voorgehouden asielrelaas.

Daarnaast kunnen verzoekers niet gevolgd worden dat de door hen tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen gezien worden als (begin van) bewijs van de problemen en specifieke vervolgingsdaden. Gelet op hetgeen volgt, is deze conclusie – in weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden – geenszins louter gebaseerd op het feit dat zij ongeloofwaardige verklaringen afleggen.

Wat betreft de twee medische verslagen uit Georgië, merkt de Raad op dat hieruit blijkt dat verzoeker per ambulance naar het ziekenhuis werd gebracht op 26 april 2022 nadat omstaanders de hulpdiensten opbelden, dat verzoekers verwondingen veroorzaakt werden door een aanval op hem en dat hij na enkele dagen in het ziekenhuis te hebben gelegen psychologische hulp zocht. Te dezen stelt de Raad vast dat uit deze attesten blijkt dat het aanduiden van een aanval op verzoeker als oorzaak van zijn lichamelijke en psychologische toestand louter gebaseerd is op zijn eigen verklaringen. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet vermeldde dat hij na de aanval werd meegenomen naar het politiekantoor en niet sprak over een ziekenhuisopname van meerdere dagen. Inzake de in deze documenten vastgestelde verwondingen en psychologische problemen *an sich* en/of het feit of deze overeenkomen met hun verklaringen, merkt de Raad op dat dit – gelet op de vaststellingen inzake deze documenten en inzake hun verklaringen – geenszins afdoende is. Waar verzoekers te dezen in het verzoekschrift verwijzen naar rechtspraak van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien tonen verzoekers niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Ook het door verzoekers neergelegde politierapport naar aanleiding van de vermeende aanval kan niet in aanmerking worden genomen als (begin van) bewijs van hun problemen. Zo baseert de politie dit verslag louter op de verklaringen van verzoeker en kon zij – behoudens dat de burens verklaarden niets gezien te hebben, doch wel twee schoten en het geschreeuw van een vrouw gehoord te hebben – zelf geen objectieve vaststellingen doen inzake de aanval. Wat betreft de getuigenis van de burens, merkt de Raad op dat – gelet op het feit dat dit de enige vaststelling was die de politie zelf kon maken – aan dergelijke verklaringen van personen die verzoekers zelf kennen weinig waarde kan worden gehecht. Verder strookt de inhoud van (verzoekers verklaringen in) het document niet met de verklaringen van verzoeker over de beweerd aanval. Dit document maakt immers enkel melding van een zekere I. F. als de door verzoeker opgegeven verdachte. In zoverre hiermee bedoeld wordt dat I. F. de uitvoerder is van deze opdracht, wijst de Raad op de uitdrukkelijke verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn aanvallers onbekenden waren wiens gezichten hij niet kon herkennen omdat het donker was (administratief dossier, 'vragenlijst

CGVS' verzoeker, vraag 3.5.). Ook bij het commissariaat-generaal maakt hij geen melding van namen van specifieke personen die hem aanvielen. Wat betreft de vraag wie de opdrachtgevers van de aanval waren, verklaart hij dan weer ontegensprekelijk dat dit K. en A. waren (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14). Hoe dan ook is het opmerkelijk dat in het politieverlag, dat op basis van verzoekers verklaringen is opgesteld, geenszins melding wordt gemaakt van de namen van K. en A. Er kan verwacht worden dat verzoeker dermate belangrijke gegevens, met name de personen die achter de aanval zitten en met wie hij uiteindelijk problemen zou hebben, en waarvan hij op het moment van de aanval reeds kennis had (*ibid.*, p. 14), zou vermeld hebben bij de politie. Dat deze namen niet vermeld worden in dit politieverlag, draagt dan ook bij tot de vaststelling dat dit document niet afdoende is om hun beweemde vrees voor vervolging te staven. In het verzoekschrift betogen verzoekers dat het niet vreemd is dat verzoeker, in een land als Georgië waar burgers niet beschermd worden, het niet heeft aangedurfd om bij de initiële aangifte de namen van K. en A. te vermelden. De Raad oordeelt echter dat, gelet op het feit dat verzoeker de autoriteiten klaarblijkelijk wel genoeg vertrouwde om een klacht in te dienen, wel degelijk verwacht kan worden dat hij ook de namen van de personen achter de aanval in het bijzonder en zijn problemen in het algemeen zou melden. Dat verzoeker niet geconfronteerd werd met voormelde vaststellingen tijdens zijn persoonlijk onderhoud, is – zo weze herhaald – niet van aard het voormelde in een ander daglicht te plaatsen.

Tot slot wijzen verzoekers terecht op het feit dat in de bestreden beslissingen geen rekening wordt gehouden met het feit dat hun advocaat aan de commissaris-generaal per e-mail een schrijven overmaakte van het hof van beroep te Tbilisi gericht aan hun Georgische advocaat, waarin gesteld wordt dat K. en A. op 17 november 2020 zijn gearresteerd en uiteindelijk zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar waarvan twee jaar met uitstel voor onmenselijke en vernederende behandeling, het toebrengen van ernstig fysiek of psychisch leed, schending van de vrijheid van meningsuiting en vervolging omwille van meningsuiting. Echter, gelet op de volheid van rechtsmacht waarover de Raad in het kader van onderhavig beroep beschikt, behoort het tot de bevoegdheid van de Raad om hierover te oordelen. Hoewel uit dit document blijkt dat K. en A. een gevangenisstraf uitzitten voor bepaalde misdrijven, blijkt hieruit geenszins dat verzoeker hier verantwoordelijk voor is. Gelet op het feit dat verzoeker als kroongetuige zou opgetreden hebben in het proces tegen K. en A., kan verwacht worden dat verzoeker juridische stukken zou kunnen voorleggen van het feit dat hij betrokken was bij deze rechtszaak, *quod non*.

Wat betreft deze documenten, merkt de Raad volledigheidshalve op dat deze vertaald zijn en dat deze vertalingen (en niet de authenticiteit van de documenten, zoals verzoekers verkeerdelijk in het verzoekschrift voorhouden) door een Georgische notaris gelegaliseerd werden.

2.3.7.3.4. Tot slot stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, vast dat verzoeker talmde met het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming.

In deze stipt de Raad aan dat verzoeker na zijn definitief vertrek uit Georgië eerst ruim vier maand en een half in Tsjechië heeft gewoond, vooraleer hij naar België trok, alwaar hij met zijn gezin herenigd werd. Tijdens zijn verblijf in Tsjechië liet verzoeker echter na een verzoek om internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11-12). Deze vaststellingen druisen in tegen de door verzoekers aangehaalde vrees voor hun leven en een dringende nood aan internationale bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen van de Europese Unie, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoeker evenwel manifest niet heeft gedaan. Verzoekers verklaringen enerzijds, dat hij zich genoodzaakt zag Georgië te ontvluchten om zichzelf veilig te stellen, en zijn gedrag anderzijds, meer bepaald dat hij meer dan vier maanden in Tsjechië verbleef zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vallen hoegenaamd niet met elkaar te rijmen.

De verschoningen voor het danig lang talmen die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal opwierp, en die in het verzoekschrift hernomen worden, zijn geenszins afdoende. Waar er in dit verband vooreerst gesteld wordt dat verzoeker in Tsjechië *de facto* beschermd was omdat hij niet naar Georgië teruggestuurd werd, merkt de Raad op dat enkel het bekomen van internationale bescherming met zekerheid kan vermijden dat iemand met een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van het land van herkomst niet naar dit land teruggestuurd wordt. Verder wijst verzoeker erop dat hij alleen in Tsjechië verbleef en hij er alleen kon overleven, maar dat, toen ook zijn gezin het land diende te verlaten, hij op aanraden van derden verkoos om samen met zijn gezin naar België te reizen om daar om internationale bescherming te verzoeken. In het verzoekschrift wordt benadrukt dat hij louter gewacht heeft tot de komst van zijn gezin. De Raad oordeelt dat uit het feit dat verzoekster en hun kind aanvankelijk niet samen met verzoeker hun land van herkomst ontvluchtten, kan worden afgeleid dat verzoekers toen van mening waren dat verzoekster en hun kind geen gegronde vrees voor vervolging hadden ten aanzien van Georgië. Een dergelijke vrees zou wel hebben bestaan in hoofde van verzoeker, waardoor verwacht kan worden dat hij zijn situatie wou veilig stellen door zo snel mogelijk om internationale bescherming te verzoeken. Indien er later

ook in hoofde van zijn gezin een nood aan internationale bescherming zou zijn ontstaan, hetgeen zij beweren dat er gebeurd is, konden zij ook naar Tsjechië gaan om daar een beschermingsverzoek in te dienen. Dat de omstandigheden in Tsjechië minder gunstig zouden zijn, doet geloven dat verzoeker op zoek was naar een land dat precies aan zijn verwachtingen voldeed, hetgeen niet te rijmen valt met een nood aan internationale bescherming.

Dat verzoeker dermate lang talmde met het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming nadat hij zijn land van herkomst was ontvlucht, vormt, overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid en ondermijnt *in casu* dan ook de aannemelijkheid van de door hem, samen met verzoekster, aangehaalde asielmotieven.

2.3.7.3.5. Wat betreft de door verzoekers in hun verzoekschrift geciteerde informatie inzake de behandeling van politieke opposanten in Georgië, merkt de Raad op dat deze informatie geenszins afdoende is om aan te tonen dat verzoekers een vrees voor vervolging koesteren ten aanzien van Georgië, hetgeen *in concreto* dient te worden aangetoond. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden vaststelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' voorgehouden relaas. De thans aangevoerde algemene informatie doet geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen die betrekking hebben op verzoekers individuele situatie en waaruit, zo weze herhaald, genoegzaam blijkt dat aan hun relaas geen geloof kan worden gehecht. Ook het gegeven als zou verzoekers' voorgehouden relaas overeenstemmen met deze informatie doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen.

2.3.7.4. Waar verzoekers in hun verzoekschrift in een uitvoerig betoog uiteenzetten dat zij voor hun problemen geen beroep kunnen doen op de in Georgië beschikbare bescherming, merkt de Raad op dat er geen geloof wordt gehecht aan deze problemen, waardoor de vraag naar het voorhanden zijn van nationale bescherming niet speelt. Dit betoog is dan ook niet dienstig.

2.3.7.5. Verzoekers voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde en nog niet aan bod gekomen documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.7.6. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaken, of dat de bestreden beslissingen geen rekening zouden hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.7.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

2.3.8.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling

of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor hun vertrek in Georgië zouden hebben gekend.

2.3.8.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.8.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 niet dienstig.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid om hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. Verder herhaalt de Raad dat verzoekster, omwille van haar zwangerschap, niet in staat bleek te worden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud, doch ook dat zij als antwoord op een verzoek tot inlichtingen via haar advocaat schriftelijke verklaringen kon afleggen. Ook zij had de mogelijkheid om via verzoeker of via haar antwoord op het verzoek tot schriftelijke inlichtingen nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Dat de verzoeken om internationale bescherming in de zogenaamde "*fast-track*" werden behandeld, doet op zich verder in het geheel geen afbreuk aan de individuele en de ook voor het overige zorgvuldige beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers.

2.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoekers uiterst ondergeschikt vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftientig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS
--------------	--------------